

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ วันนี้วันพระ วันพระ พระผู้ประเสริฐมันประเสริฐที่หัวใจ เราแสวงหาหัวใจของเราให้มันประเสริฐ การประเสริฐนี้มันต้องตบแต่ง ต้องรักษา ต้องดูแล มันถึงจะประเสริฐขึ้นมา เพราะเราเกิดมาตามเวรตามกรรม กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีสติปัญญาของเรานะ เราจะหาบุญกุศลของเราเพื่อหัวใจดวงนี้ ถ้าหัวใจดวงนี้ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกก็ต้องให้มันได้เวียนว่ายตายเกิดโดยที่ไม่ต้องทุกข์ไม่ต้องยากจนเกินไป แล้วให้มันมีสติปัญญาไป ให้มันมีสติปัญญาพยายามหาทางออกหาทางออกจากทุกข์ให้ได้ ถ้าหาทางออกจากทุกข์ให้ได้ มันไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก

คนเราจะหาอายุวัฒนะให้ชีวิตอยู่ค่าฟ้าๆ เราก็มองทางโลกอยู่แล้วว่ามันเป็นไปไม่ได้ใช่ไหม คนเรานะ ชีวิตนี้ต้องมีการพลัดพรากเป็นที่สุด แต่การพลัดพรากนี้ต้องพลัดพรากด้วยเสปียงกรังของเรา พลัดพรากไปด้วยบุญกุศลของเรา

ทางโลกเขาเวลาเขาจะทำบุญกุศลกัน เขาทอดกฐินของเขา เขาจะหล่อพระของเขา เขาสร้างบุญกุศลของเขา สร้างหอวิมานของเขา เขาสร้างอย่างนั้นมันเป็นเรื่องของทาน ถ้าเรื่องของการแล้ว เรื่องของการ ทานเพื่ออะไร ทานเพื่อให้หัวใจมันเปิดกว้างไป ถ้าเปิดกว้างแล้วมันต้องมีสติปัญญา ถ้าสติปัญญาของเรา เราจะหาทรัพย์สมบัติของเราในหัวใจของเราไป

สิ่งที่เราสร้างบุญกุศล หล่อพระ หล่อต่างๆ สร้างพระจากภายนอก ถ้าสร้างพระจากภายนอก มันเป็นความลำบากลำบากใหม่ มันต้องหาทุนหารอน มันก็เป็นความทุกข์ความยากอันหนึ่ง ถ้าความทุกข์ความยากอันนั้นด้วยความพอใจของคน ด้วยศรัทธาของคน คนก็ชวนชวนกันมา ถ้าชวนชวนกันมา นี่สร้างพระภายนอก ถ้าสร้างพระภายนอกเพื่ออะไร สร้างพระภายนอกขึ้นมาเพื่อเข้าไปศึกษาในพระพุทธศาสนา ได้ทำบุญกุศลแล้วได้ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อตอกย้ำหัวใจของเราไป ถ้าเราฟังธรรมขึ้นมาเพื่อหัวใจของเรา หัวใจเรามันฉลาดขึ้นมา มันจะสร้างพระจากภายใน

ถ้าสร้างพระจากภายใน เราสร้างของเราคนเดียว เรานั่งอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ เราหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ถ้ามันจิตสงบเข้ามามันเห็นหัวใจของตน มันเห็นพุทธะของเราในหัวใจ ถ้าสร้างพระอันนี้สำคัญมาก ถ้าสร้างพระอันนี้ขึ้นมา เราสร้างขึ้นมาโดยที่ไม่ต้องมีใครเตือนร้อน

ไปกับเรา คนที่จะสร้างพระอย่างนี้ได้ต้องมีสติปัญญาะ ถ้าไม่มีสติปัญญา มันหาวัสดุมา ก่อสร้างไม่ได้

ถ้าหาวัสดุก่อสร้างขึ้นมา มันต้องมีสติ สติ บริกรรมพุทโธๆ เราจะสร้างพระของเรา เรา ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ต้นแบบ ต้นแบบคือองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพุทโธลักษณะเป็นอย่างไร แล้วเราก็สร้าง ของเราขึ้นมาด้วยพุทโธๆ พุทโธๆ เราสร้างหัวใจของเราขึ้นมาด้วยส่วนประกอบขึ้นมา ถ้าจิตใจ มันมีอำนาจวาสนาขึ้นมา มันสงบระงับเข้ามา ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา เราสร้างพระจาก ภายในๆ นะ การสร้างพระจากภายในลำบากกว่าสร้างพระจากภายนอกมหาศาล

เวลาสร้างพระจากภายนอก เราหาเงินหาทองมา เราจ้างช่าง เราต้องชวนชวนนะ ไปดู แบบเพื่อความพอใจของเรา แต่เวลาสร้างพระภายในๆ มันหยุดหงิด มันขัดข้อง มันไม่มีอะไรสิ่ง ใดที่มันจับต้องได้เลย แต่สิ่งนี้เวลาสร้างแล้วมันมีคุณค่ามาก มันมีคุณค่ามาก คุณค่าที่ไหน คุณค่าว่า สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี จิตมันสงบระงับเข้ามา นี่เป็นสมบัติของเรา

สมบัติภายนอกที่แสวงหาขึ้นมา สมบัตินี้เป็นสมบัติสาธารณะ เวลาจิตมันสงบเข้า มาแล้ว จิตสงบเข้ามา จิตนี้เวลาสงบแล้วมันเป็นอนิจจัง อนิจจังคือมันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป มันก็ชั่วคราวเท่านั้นนะ แต่ความชั่วคราวอันนี้มันก็ฝังใจไปตลอดชีวิต มันฝังใจๆ ไปนะ ใครทำ ความสงบระงับได้ ใครทำความสงบระงับได้ เวลาถึงใกล้มรณภัยขึ้นมา ถ้ามันยังกิเลสท่วมท้น มันพยายามจะไขว่คว้าหาที่พึ่งๆ

ถ้ามันได้สตินะ มันได้สติ มันระลึกถึงพระภายในๆ มันไม่ต้องไปไหนเลย พระภายในมัน พร้อมอยู่แล้ว พระภายในมันพร้อมอยู่แล้ว

แต่ด้วยความขาดสติ เพราะอะไร เพราะเราคิดว่าสิ่งที่เป็นวัตถุนี้เป็นที่พึ่งได้ เราคิดว่าสิ่ง ที่ยึดถาวรบรรดาศักดิ์มันจะเป็นที่พึ่งได้ เราคิดว่าอย่างอื่นจะเป็นที่พึ่งได้ๆ จิตมันด้วยความโง่ มันก็ วิ่งออกไปข้างนอกนะ มันทุกข์มันยาก มันมีความลำบากลำบาก เพราะมันพึ่งอะไรได้ เพราะมัน พึ่งอะไรไม่ได้ทั้งสิ้นเลย

แต่ถ้ามันมีสติสัมปชัญญะ มันนึกได้ เราเคยทำความสงบของใจ ใจเราเคยสงบระงับเข้า มา มันพึ่งตนเองได้ ความสุขอันนั้นมันเป็นความมหัศจรรย์ใช้ใหม่ ถ้ามีสติปัญญาระลึกได้ขึ้นมา มันจะเข้ามาสู่จิตดวงนี้ ถ้ามันเข้าสู่จิตดวงนี้แล้ว มันมีที่พึ่งของมันแล้วนะ คนเรามันมีความ สมบูรณ์ทุกอย่างพร้อม มันจะต้องเดินทาง มันวิตกกังวลอะไร มันไม่เคยวิตกกังวลอะไรเลย แต่ คนที่ไม่มีสิ่งใดเลย เวลามันจะไปมันจะทุกข์มันจะยาก

สิ่งที่เราจะสร้างพระภายในของเรา สร้างพระมันสร้างแสนทุกข์แสนยาก แต่พระอันนี้มันมันคงนะ พระอันนี้มันเป็นความจริงของเราละ ดูสิ เวลาคนรักตนสงวนตัว รักษาตไหน แล้วรักอะไรละ รักสิ่งที่มันเนาเปื่อยไซ้ไหม รักสิ่งที่ไม่ใช่ของเราสักอย่างหนึ่งเลย ว่าเรารักตนๆ แต่เราไปหยิบจับหยิบฉวยสิ่งที่ไม่ใช่ของเราสักอย่างหนึ่งเลย สิ่งนี้มันเป็นผลของวิภูฏะๆ

ด้วยบุญกุศลนะ เราได้เกิดเป็นมนุษย์ พอเกิดเป็นมนุษย์มีสติมีปัญญา สติปัญญาโดนกิเลสมันครอบงำ พอมันครอบงำแล้วมันก็จะไปไขว่คว้าแต่ความพอใจของมัน ความพอใจของกิเลสไป ไม่ใช่ความพอใจตามความเป็นจริงใจ เพราะสติปัญญาเราไม่เท่าทันกับกิเลสของเราไป กิเลสมันก็พาเราไปทั้งนั้นนะ พาเราไปหยิบฉวยสิ่งที่ไม่เป็นความจริงสักอย่างหนึ่งเลย

แล้วสิ่งที่ไม่เป็นความจริง คนที่มีสติมีปัญญา สิ่งที่ไม่มีความจริง เราเสียสละออกไป มันยังเป็นบุญกุศลขึ้นมา สิ่งที่ไม่เป็นความจริงนี่แหละ วัตถุประสงค์มันเป็นสาธารณะ มันเปลี่ยนมือไปตลอด แต่ถ้าคนมีสติมีปัญญา มันเสียสละขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับเราไป

แต่ถ้าคนโง่ คนโง่มันกับบอกของๆ แล้วของๆแล้วไม่มีอะไรเป็นของกุศลอันหนึ่งเลยละ ถ้าไม่ใช่ของๆนะ สิ่งนี่ที่เป็นวัตถุมันยังเสียสละได้ยากขนาดนี้ แล้วเวลาโกรธละ เวลาโลภละ เวลาความทุกข์ยากในใจละ แล้วมันจะเสียสละอย่างไร ถ้าการเสียสละ เราฝึกหัดมาตั้งแต่ทานเป็นอามิส สิ่งที่เป็นอามิส ของที่เป็นวัตถุ

สุขเราจะเกิดขึ้นมาด้วยอามิส สุขเราจะเกิดได้ด้วยการทำงานที่ขยันขันแข็ง ด้วยการไปพักผ่อน สุขอย่างนั้นมันก็สุขของเขา ความสุขอย่างนั้นมันเป็นความสุขของโลกใจ ความสุขของโลกเขาคิดได้ขนาดนี้ คุณภาพชีวิต ทำงานแล้วก็ต้องมีการพักผ่อน ทำงานแล้วก็ต้องมีแบบว่าพักร้อน นี่ไง เขาคิดว่าให้มนุษย์ต้องมีการทำงาน เขาจะเอาผลประโยชน์จากการทำงานของทรัพยากรมนุษย์ให้มากที่สุด เขาก็คิดค้นคว้าขึ้นมาว่าจะทำอย่างไรเพื่อให้ได้ผลงานให้ได้มากที่สุดๆ ใจ เราคิดว่าสิ่งนั้นจะเป็นความสุขๆ ของเราไป

ความสุขอย่างนี้มันเป็นความสุข เพราะคนที่มีสติปัญญาละ คนที่มีสติปัญญา คนที่รับผิดชอบ แม้แต่หน้าที่การงานทางโลกเขาก็รับผิดชอบของเขา เพราะความรับผิดชอบอันนั้นมันมีสัจจะในหัวใจอันนั้น ทำสิ่งใดก็จะประสบความสำเร็จทั้งนั้นนะ

แล้วถ้าคนอย่างนั้นมันมีสติมีปัญญา เรามีสติปัญญานะ เวลาคนจะออกประพฤติปฏิบัติทุกคนจะวิตกกังวลไปทั้งหมดนะว่าเราทำไปแล้วจะได้ผลหรือไม่ คนรอบข้างขึ้นมาก็พยายามจะบอกว่าสิ่งนั้นดีกว่าสิ่งนี้ สิ่งนี้ดีกว่าสิ่งนั้น ใ้มันมันเป็นมุ่มมอม เป็นพันธุกรรมของจิต มันเป็นเรื่องจิตนิสัย จิตนิสัยของคนมันไม่เหมือนกัน ความรักความชอบของคนมันแตกต่างกัน

ความรักความชอบของคนแตกต่างกัน แต่โดยพื้นฐาน โดยพื้นฐานคนของเรา ถ้าเราจะเริ่มหาผลประโยชน์ เราต้องหาผู้รับผลประโยชน์นั้นก่อน ถ้ารับผลประโยชน์นั้นก่อน คุณสิ เวลาสติปัญญาเราไม่ทัน ก็เลยมั่นชั่งจูงไปๆ เราไปหยิบฉวยสิ่งที่เป็นที่พึ่งไม่ได้ทั้งสิ้นเลย

แต่สิ่งที่เป็นที่พึ่งได้ๆ เราต้องทำความสงบของใจเข้ามาก่อน หาผู้ที่รับผิดชอบให้ได้ก่อน ถ้าหาผู้รับผิดชอบนี้ได้ ผู้รับผิดชอบนี้มีสติปัญญานะ ผู้รับผิดชอบนี้พยายามพาใจดวงนี้ พาใจดวงนี้ออกสู่วิปัสสนาๆ ใจ งานมันจะเกิดขึ้นเป็นขั้นเป็นตอนๆ ขึ้นไป มันต้องเป็นตามข้อเท็จจริงนั้น มันต้องเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันทิฏฐิโก ปัจจัยตั้ง สันทิฏฐิโกที่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติแล้วมันแจ่มแจ้งกลางหัวใจ

มีสติมันก็รับรู้ได้ว่ามีสติ ชีวิตของเราราบรื่น ถ้าเราขาดสติขึ้นมา เพราะเราขาดสติ เราถึงได้โลภ ได้โกรธ ได้หลง เพราะเราขาดสติ เราถึงมีปัญหา เพราะเราขาดสติ เราถึงไปหยิบฉวยสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ สิ่งที่ไม่มีความค่า

ถ้าเรามีสติขึ้นมา สิ่งที่มีคุณค่าๆ แต่เพราะเรามีสติปัญญา เอาสิ่งที่มีคุณค่านั้นมาทำประโยชน์กับเรา ทำประโยชน์เพื่อหัวใจดวงนี้ พอหัวใจดวงนี้มันได้เสียสละของมันขึ้นมา มันเปิดกว้างขึ้นมา พอมันเปิดกว้างขึ้นมา ถ้ามันมีสติมีปัญญาขึ้นมา มันฉลาดขึ้น มันฉลาดขึ้นแล้วมันรอบคอบขึ้น มันดูแลหัวใจของเราขึ้น เราสร้างพระของเราๆ ใจ ถ้าสร้างพระของเราละ ถ้าจิตมันสงบขึ้นมามันมหัศจรรย์ๆ สิ่งที่มีมหัศจรรย์ มหัศจรรย์จริงๆ แล้วมหัศจรรย์นี้ไม่ต้องให้ใครยินยอม ไม่ต้องให้ใครยกย่องสรรเสริญ

โมฆบุรุษตายเพราะลาภ อยากมีชื่อเสียง อยากให้คนเคารพนบถนอบ อยากให้เขาเชิดชู อยากให้เขาบอกว่าเราปฏิบัติเก่ง อยากให้เขาบอกว่าเรามีคุณธรรม...ต้องไปบอกเขาหรือ ต้องไปถามเขาหรือ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์นะ เวลาหลงผิดมา ๖ ปี ๖ ปีที่หลงผิดมา ขนาดมีคณยกย่องสรรเสริญขนาดไหน อาฬารดาบส อุทกดาบสบอกว่าทำได้เหมือนเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังปฏิเสธ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะรู้ข้อค้นใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง สิ่งที่เป็นจริงมันก็เป็นจริง เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันทิฏฐิโก มันถอดถอนกิเลสได้จริงๆ มันถอดมันถอน มันทำสิ่งที่ความลึกลับสงสัย สิ่งที่มีหมักหมมในใจ มันสำรอกมันคาย มันฆ่า ยถาภูตัง มันเห็นการกระทำของมันตามความเป็นจริง เกิดญาณทัสสนะ รู้อีกต่างหาก นี่เวลามันเป็นจริงๆ มันเป็นเรื่องที่กลางหัวใจนี้ ทำไม่ต้องไปให้เขายกย่องสรรเสริญให้เขาเชิดชูละ

เพราะต้องการให้เขายกย่องสรรเสริญให้เขาเชิดชู ถึงจะต้องมีของแลกเปลี่ยน ให้เขา เชื้อถือเรา ให้เขายอมรับเรา ให้เขาเห็นว่าเราเป็นคนดี คนดีมันดีที่ไหน มันดีที่หัวใจเรานี่แหละ มันดีที่การกระทำของเรานี่แหละ แต่ถ้ามันดีที่การกระทำ มันก็อยู่ที่หัวใจสูงหัวใจต่ำ หัวใจถ้ามัน ยังต่ำต้อยอยู่ ต่ำต้อยอยู่มันก็ทำความดีของมันเล็กน้อยขึ้นไป

ถ้าหัวใจมันเข้มแข็งขึ้นมา หัวใจมันมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา คุณสิ พระกัศสปะเสียสละทั้งหมด เลย สมบัติที่ ๒ ตระกูล ตระกูลของพระกัศสปะกับของตระกูลของภรรยาแจกหมดๆ แจกหมด เลย แล้วเวลาออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันปฏิบัติมันจะเป็นจริงไหมละ มันเป็นจริงขึ้นมา เพราะท่านมีสัจจะของท่านขึ้นมา เวลามันเป็นจริงขึ้นมา ท่านแสวงหาพระจากภายในๆ

แต่เราไม่ต้องขนาดนั้น เราไม่ต้องเสียสละหมดหรอก เราเก็บไว้ในบัญชี เราถือไว้ได้ แต่ของเรา เราดูแลรักษาของเราไป แต่เราต้องเอาใจดวงนี้ๆ ไป แล้วใจดวงนี้ถ้ามันมีค่าขึ้นมา ถ้ามัน พัฒนาขึ้นมา ใจดวงนี้ที่มีค่า มีค่าเพราะเหตุนี้ๆ นี่พระภายใน พระภายในมันมีค่ามาก เพราะ พระภายในไม่ทุกข์ เพราะพระภายในมีความสุข เพราะพระภายในมันมีของมัน แล้วความสุขนี้ ใครเอาความสุขมาแลกกัน ใครเอาความสุขไปให้กัน เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยก็ไปเยี่ยมไข้เท่านั้นนะ เวลาคนจะเป็นจะตายก็นึกถึงพระนะ แล้วตัวเองที่บอกให้นึกถึงพระมันยังไม่รู้จักพระเลย

ถ้ามันเป็นจริงๆ มันเป็นจริงที่ใจของเรา ถ้าเป็นจริงที่ใจของเรา เราทำของเราขึ้นมา เพราะปัจเจกตั้ง สันติภูมิ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ ข้อ เวลาซึกซึกเข้ามาที่ใจของคนเท่านั้น นะ ซึกเข้ามาถึงหัวใจของเราละ แต่สิ่งที่หัวใจของเรามันจะแสดงออก ระดับของท่าน มีเจตนา มี การแสดง มีกิริยา บอกเป็นแค่พิธีกรรมๆ มันเป็นประเพณี เป็นแค่ประเพณี เป็นแค่พิธีกรรม แต่ พิธีกรรมนี้มันมาจากไหนละ มันก็มาจากหัวใจ ระดับของท่านๆ ใจ ระดับของท่านก็พยายามจะ สร้างบุญกุศลกัน จะสร้างพระองค์ใหญ่ๆ ใหญ่ที่สุดในโลก สวยที่สุดในโลก แล้วมันก็ตายไป มัน สร้างไว้ให้ตุ๊กแกมันอยู่ ใ้พวกตุ๊กแกไ้จิงจกก็ไปอาศัยที่นั่นนะ แต่เวลาไ้คนที่สร้างพระที่ใหญ่ ที่สุดในโลก สวยที่สุดในโลก มันไปไหนละ พระก็ตั้งอยู่นั่นนะ

แต่เราจะสร้างคุณงามความดี น้ำใจที่มีคุณธรรมที่สุดในโลก ถ้าใจมันเป็นคุณธรรม ขึ้นมา เรามีความสุขก่อน เรามีความสุขนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมด ซึกเข้ามาที่ใจของเรา ถ้าใจมันพัฒนาๆ ระดับของท่านก็ท่าน ระดับของท่านมันก็น่าเห็นใจ น่า เห็นใจ ฐานของเจตีย์มันกว้างขวาง เราจะมีคนเกิดใหม่ เราจะมีวัยรุ่น เราจะมีเด็กขึ้นมาทั้งนั้น นะ เราก็ต้องให้เขาเข้าใจ ให้เขาซึมซับ ถ้าเขาซึมซับของเขาละ มันจะเป็นประโยชน์กับเขาไป มัน เป็นบันไดหนีไฟนะ ถ้าวันไหนเขาทุกข์ขึ้นมา เขาจะได้อันนี้เป็นที่อาศัย เป็นเครื่องอยู่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกแล้ว ทุกข์นี้เป็นอริยสัจ ทุกข์นี้เป็นความจริง ชีวิตนี้เราต้องเผชิญกับความจริงอย่างนี้ แล้วถ้าเผชิญกับความจริงอย่างนี้ เราถึงต้องมีสติมีปัญญา พาสีวิตของเราไม่ให้มันทุกข์ยากจนเกินไป แล้วถ้ามันจะเอาความสุขจริงๆ ความสุขจริงในโลกนี้ มันของชั่วคราวเท่านั้นนะ แล้วถ้าความสุขจริง ความสุขจริงเราก็ต้องแสวงหาความสุขจากภายในของเรา ความสุขจากภายในมันอยู่ที่ไหนละ

ความสุขภายใน ความสุขจากภายในนะ ดุสิ เวลาเรามาฝึกหัดภาวนานะ คนที่จะฝึกหัดภาวนาได้มันต้องมีสติปัญญาก่อน คือมันมีศรัทธาความเชื่อของมัน มันถึงมันคงของมันไง ดุสิ แม้แต่สิ่งที่เป็นวัตถุ การจะเสียสละ คนที่ตระหนี่ถี่เหนียวเขาเสียสละได้ไม่ได้ คนที่จะเสียสละมันก็ต้องมีสติมีปัญญา มีครูบาอาจารย์ที่ดี ครูบาอาจารย์ที่ดีท่านทำของท่านเพื่อให้เป็นประโยชน์ ingsั้นให้เป็นประโยชน์ ปฏิภาณก ผู้ให้ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ผู้รับด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งนั้นมันเป็นสมบัติของศาสนา ถ้าสมบัติของศาสนา แล้วสมบัติของเราๆ ละ

ถ้าสมบัติของเรา สิ่งที่เสียสละไปแล้วที่ว่าเป็นทิพย์ๆ ถ้ามันทำด้วยปฏิบัติภาวนานะ เวลาเขาไปเกิด คนที่ทำบุญกุศลจนเต็มเปี่ยมของเขา เวลาเขาจะออกจากร่างไป รถจากสวรรค์จะมารับของเขาไป อันนั้นมันเป็นข้อเท็จจริงนะ แต่ข้อเท็จจริงมันก็เป็นของคนนั้นเท่านั้นนะ ไม่ต้องให้ใครมาค้าประกัน ไม่ต้องมีใครรับรอง ถ้าคนคนนั้นทำเอง คนคนนั้นจะได้เอง คนคนนั้นจะรู้เอง แต่เพราะครูบาอาจารย์ท่านทำของท่าน ท่านรู้ของท่าน อันนี้มันเป็นผลของวิภูฏะๆ คือมันเวียนว่ายตายเกิดในวิภูฏะ

แต่ถ้าเป็นจริงๆ เราสร้างพระภายใน สร้างพระภายในของเรา ธรรมทั้งหลายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้เข้ามาในหัวใจ ถ้าชี้เข้ามาในหัวใจ ถ้ามีศรัทธามีความเชื่อแล้ว เราได้ทำทานของเราแล้ว เราฝึกหัดสติของเราแล้ว เราจะฝึกหัดภาวนาของเรา เราจะจับต้องของเรา

ความสุขทุกคน ทุกคนก็ต้องแสวงหา ความสุขทุกๆ คน ทุกคนก็อยากได้ ทุกคนแสวงหา แต่ทรัพย์สมบัติที่มีคุณค่าเพื่อชีวิตนี้ทั้งนั้นนะ คนที่อยากได้ยศถาบรรดาศักดิ์ก็ต้องให้ยศถาบรรดาศักดิ์ที่ยอดเยี่ยมทั้งนั้นนะ

แต่คนที่จะได้สัจธรรมในหัวใจ คนที่ได้สมาธิในหัวใจ ก็สมาธิในใจของเราเอง ใจของเราแท้ๆ เลย แล้วใจของเราแท้ๆ ทำไมมันไปกว้านเอาแต่ความทุกข์ความยากล่ะ ใจของเราแท้ๆ ทำไมกว้านเอาแต่ความทุกข์มาให้เราล่ะ ใจของเราแท้ๆ เลย แล้วมันจะดัดแปลงอย่างไรๆ นะ ก็ต้องบังคับ

การภาวนาใหม่ๆ นะ ใหม่ๆ ต้องบังคับ บังคับว่าเราต้องเข้าใจนะ อาหารที่ดีๆ ทุกคนก็แสวงหาใช้ใหม่ แล้วอาหารที่ไม่ดี ทุกคนก็ไม่ต้องการใช้ใหม่

ไฉนก็เหมือนกัน อารมณ์ที่แปรปรวน อารมณ์ที่เป็นความทุกข์ ทำไมไปเสวยตลอดละ ไร้
ความโลภ ความโกรธ ความหลง ไร้ที่คิดแล้วน้ำตาไหล ทำไมชอบไปคิดมันละ ทำไมคิดพุทโธ
ไม่ได้หรือ

มันไม่ได้หรอก ไม่ได้เพราะจิตนิสัย เพราะมันสันดาน สันดานของหัวใจมันเคยปล่อย
ปลละละเลยมาตลอดไง แล้วถึงเวลาจะมาควบคุมมันนะ มันจะควบคุมมันอย่างไร เห็นไหม แค่นี้
ก็ต้องมีสติมีปัญญาแล้ว คนที่มีสติมีปัญญามันสามารถควบคุมใจของตนได้

ไฉนสิ่งทีเวลาไปจับไปต้องขึ้นมาแต่พิษมีแต่ภัย มีแต่ความร้อน มีแต่ความทุกข์นะ
ชอบๆ เวลาสิ่งที่เป็นพุทธานุสติ เป็นคุณ เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บังคับ
มันทำ มันไม่ยอมทำ ทั้งๆ ที่รู้อยู่ว่าเป็นความดี มันก็ไม่ยอมทำ ถึงต้องบังคับไป

มันไม่ชอบก็ต้องบังคับ มันไม่ชอบก็ต้องพยายาม พยายามของเรา พุทโธ หายใจเข้านี้
พุท หายใจออกนี้โธ บังคับมันๆ แล้วถ้ามันมีวาสนานะ มันเป็นไปโดยสัจจะเลย เป็นไปโดย
ข้อเท็จจริงเลย แต่ถ้าไม่มีอำนาจวาสนาก็ต้องบังคับไปก่อน บังคับไปก่อนจนกว่ามันมีอำนาจ
วาสนาขึ้นมา อำนาจวาสนาที่ว่าสร้างบุญกุศล เสียสละทานๆ มันจะมีผลตรงนี้ มันมีผลที่จิตใจ
ให้อ่อนนิ่มควรแก่การงาน จิตใจของคนควรแก่การงาน

จิตใจแข็ง จิตใจกระด้าง จิตใจที่มีทิฏฐิมานะ จิตใจที่ถือตัวของกู ยึดมั่นถือมั่น มันจะ
พุทโธได้อย่างไร มันจะดีได้อย่างไร แต่จิตใจของคนให้อ่อนนิ่มควรแก่การงาน จิตใจของคนมีศรัทธา
มีความเชื่อ เราชักษาของเรา ศักษาของเรา จิตใจมันพัฒนาขึ้นมา มันควรแก่การงานไป มัน
ละเอียดอ่อน มันเข้ากันได้ไง พุทโธๆ จนมันเป็นจริงขึ้นมา เราจะสร้างพระของเรา

แสนเหนื่อยแสนยาก สร้างพระจากภายนอก หาเงินหาทองไปจ้างโรงหล่อมาหล่อ เอา
ร้อยองค์ก็ได้ถ้ามีตังค์ แต่สร้างพระของตนนะ ให้มีเงินมหาศาล ให้เงินจรดฟ้าด้วย ชื่อไม่ได้ สิ่ง
ไหนก็ไม่มี ทุกข์จนเข็ญใจ เศรษฐีกุฎุมพี ต้องปฏิบัติขึ้นมา ต้องหาของเราขึ้นมา แล้วเวลาเป็นขึ้น
มาแล้วมันก็เป็นสมบัติของเรา ใจของเราแท้ๆ หล่อจัดการให้มันเป็นคุณธรรมขึ้นมา

ทำของเรา เรามีสติปัญญานะ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีสติมี
ปัญญาที่จะควบคุมดูแลของเราเอง เราชักษาของเราเอง ไหนว่าเราเป็นคนดีไป ไหนว่าเราเป็นคนที่
รักตนรักตัวใจ แล้วอริยทรัพย์ ทรัพย์ที่มันเป็นทรัพย์อริยทรัพย์ทำไมไม่ชวนชววย ทำไมไม่ให้
เป็นสมบัติของเรา ถ้าเป็นสมบัติของเราได้ เราจะสร้างพระจากภายใน เหว้ง